

Arrest

nr. 246 675 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.1.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 237 710 van 30 juni 2020 wordt het beroep tegen de beslissing vermeld in punt 1.2. verworpen.

1.4. Op 2 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

(...) + 2 kinderen : (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing: (...)

II.1.3 Verwerende partij vermeldt louter dat de asielpcedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum. Zij neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Zo heeft verzoekende partij verklaard in Spanje te zijn gediscrimineerd en aan haar lot te zijn gelaten met ernstige medische problemen.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM heeft geschonden."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij louter vermeldt dat de asielpprocedure negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum, dat de verwerende partij zondermeer een uitwijzingsbeslissing neemt, zonder rekening te houden met haar specifieke omstandigheden, waar zij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM niet alleen moet toetsen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar ook op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel, dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij evenmin specificeert naar waar zij zou worden uitgewezen.

2.5. De verzoekende partij specificeert vooreerst niet met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij doelt op het feit dat geen rekening werd gehouden met waar zij zal terechtkomen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, wijst de Raad op wat volgt.

2.6. Met het betoog dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met haar specifieke omstandigheden, waar zij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft uiteengezet dat er op 31 januari 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat op 30 juni 2020 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen.

In voornoemde beslissing van de commissaris-generaal werd gemotiveerd als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw echtgenoot, K.A. (...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat zijn verzoek niet ontvankelijk moet worden verklaard, gezien hij reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“(…) Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Spanje.

(…) U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u de lange wachttijd voor een operatie aan uw benen gelden. Dit houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende twee jaar in Spanje kon rekenen op financiële steun, een huis, begeleiding in de zoektocht naar werk, onderwijs voor de kinderen en toegang tot medische zorg (CGVS, p. 7-8). Gevraagd omwille van welke redenen u Spanje verliet, verklaarde u dat u nog steeds wachtte op een behandeling aan uw benen. U stond op de wachtlijst maar u kreeg nog steeds geen datum voor een operatie (CGVS, p. 8). Uit deze verklaringen kan niet afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Spanje. Dat er een wachtlijst is voor een medische behandeling, kan de Spaanse autoriteiten niet noodzakelijk aangerekend worden. Ook het feit dat u en uw vrouw nog

geen werk gevonden hadden, toont niet aan dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot de arbeidsmarkt (CGVS, p. 8). U en uw familie hadden immers dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt als de Spanjaarden.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)

Verder legde u ook een aantal medische documenten neer, uit Spanje en uit België. Er wordt hier niet betwijfeld dat u nood heeft aan medische zorg. U hebt echter niet aangetoond dat de medische zorg in Spanje voor u ontoegankelijk of ontoereikend zou zijn.”

De Raad herhaalt dat tegen voornoemde beslissing van de commissaris-generaal de verzoekende partij beroep aantekende bij de Raad. Bij arrest nr. 237 710 van 30 juni 2020 verwierp de Raad het beroep en motiveerde hij onder meer als volgt:

“De Raad merkt op dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Spanje, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die

in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot onder meer toegang voor huisvesting, integratie, sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers medische problemen, dient vastgesteld dat deze op zich niet worden betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Spanje geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. Dat er een wachtlijst is voor een medische behandeling, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat verzoeker voor een beoordeling van zijn medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Spanje te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen."

Het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en het onderzoek of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandeling en aldus het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is aldus door het Commissariaat-generaal gebeurd op 31 januari 2020 en door de Raad op 30 juni 2020, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

2.7. De verzoekende partij haalt verder geen concrete elementen aan, die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens het beroep bij de Raad. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld onderzoek. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, stelt de Raad aldus vast dat zij *in casu* niet duidelijk maakt waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van het Commissariaat-generaal en op het daaropvolgende beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van het Commissariaat-generaal en in het arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd voor het nemen van een verwijderingsmaatregel,

bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling.

In zoverre de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij evenmin specificeert naar waar zij zou worden uitgewezen, kan zij niet worden gevolgd, daar uit voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming in Spanje heeft verkregen en niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Spanje te keren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt in dit verband ook dat de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aldus kon zij weten, nu zij in het bezit is van een verblijfstitel in Spanje, of minstens het tegendeel niet aannemelijk maakt, dat zij naar Spanje kon terugkeren. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij hierover in de bestreden beslissing nog verder diende te motiveren.

2.8. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. In het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de verzoekende partij verder dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in haar dossier, dat zij heeft verklaard in Spanje te zijn gediscrimineerd en aan haar lot te zijn overgelaten met ernstige medische problemen, dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden in haar dossier.

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.11. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in België verblijft met haar echtgenoot, hun twee minderjarige kinderen en hun meerderjarige dochter. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband merkt de Raad op dat uit de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 2 september 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven, met name als volgt:

"Hoger belang van het kind : betrokkene heeft twee minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven.

Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen, één meerderjarige dochter en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.21/10/2019) een zoon in Frankrijk en twee neven van haar echtgenoot in Noorwegen te hebben, maar zij maken geen deel uit van het kerngezin."

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind evenals het gezinsleven van verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat het in het belang van de kinderen is om bij de ouders te blijven, dat het gehele gezin het voorwerp is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat bijgevolg de gezinskern samenblijft. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij ook geenszins aan waarom haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind, de *in casu* bestreden beslissing in de weg staan.

2.12. Omtrent haar gezondheidstoestand betoogt de verzoekende partij dat zij heeft verklaard in Spanje gediscrimineerd te zijn en aan haar lot te zijn overgelaten met ernstige medische problemen. De verzoekende partij maakt dit echter niet aannemelijk. Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet, en de verzoekende partij toont niet aan, dat zij dergelijke verklaringen heeft afgelegd. De verzoekende partij toont voorts ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aan dat zij gediscrimineerd werd in Spanje, noch dat zij ernstige medische problemen heeft en aan haar lot wordt overgelaten, doch beperkt zich tot loutere beweringen. Gezien de verzoekende partij het bestaan van een gezondheidsproblematiek niet aannemelijk maakt, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen betreffende haar gezondheidstoestand ten onrechte geen rekening heeft gehouden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog doelt op de medische problematiek van haar echtgenoot en aldus stelt dat zij heeft verklaard dat haar echtgenoot in Spanje gediscrimineerd werd en aan zijn lot werd overgelaten met ernstige medische problemen, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 31 januari 2020 motiveerde als volgt:

*"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw echtgenoot, K.A. (...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat zijn verzoek niet ontvankelijk moet worden verklaard, gezien hij reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:
(...)*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u de lange wachttijd voor een operatie aan uw benen gelden. (...) Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende twee jaar in Spanje kon rekenen op financiële steun, een huis, begeleiding in de zoektocht naar werk, onderwijs voor de kinderen en toegang tot

medische zorg (CGVS, p. 7-8). Gevraagd omwille van welke redenen u Spanje verliet, verklaarde u dat u nog steeds wachtte op een behandeling aan uw benen. U stond op de vrachtlift maar u kreeg nog steeds geen datum voor een operatie (CGVS, p. 8). Uit deze verklaringen kan niet afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Spanje. Dat er een wachtlijst is voor een medische behandeling, kan de Spaanse autoriteiten niet noodzakelijk aangerekend worden. (...)

(...) Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. (...) U hebt internationale bescherming in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die Internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. (...)

Verder legde u ook een aantal medische documenten neer, uit Spanje en uit België. Er wordt hier niet betwijfeld dat u nood heeft aan medische zorg. U hebt echter niet aangetoond dat de medische zorg in Spanje voor u ontoegankelijk of ontoereikend zou zijn.”

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij tegen voornoemde beslissing beroep aantekende bij de Raad. In het arrest nr. 237 710 van 30 juni 2020 motiveerde de Raad als volgt:

“Uit de bestreden blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot onder meer toegang voor huisvesting, integratie, sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. (...)

Wat betreft verzoekers medische problemen, dient vastgesteld dat deze op zich niet worden betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het

Vluchtelingenverdrag, in Spanje geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. Dat er een wachtlijst is voor een medische behandeling, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat verzoeker voor een beoordeling van zijn medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Spanje te worden toegelaten.”

2.13. De gemachtigde stelt in de thans bestreden beslissing dat op 31 januari 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en op 30 juni 2020 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande blijkt aldus dat de verwerende partij, bij verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal van 31 januari 2020 en naar het arrest nr. 237 710 van de Raad van 30 juni 2020, rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de echtgenoot van de verzoekende partij, minstens met het gegeven dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat haar echtgenoot in Spanje gediscrimineerd wordt en aan zijn lot wordt overgelaten met ernstige medische problemen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij “*op geen enkel ogenblik rekening [heeft] gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier*” noch dat de beoordeling *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Immers blijkt uit de motieven van voornoemde beslissing en voornoemd arrest dat de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, voor zover die betrekking zouden hebben op haar echtgenoot, reeds werden beoordeeld bij de beoordeling bij haar verzoek om internationale bescherming, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal van 31 januari 2020 blijkt dat geoordeeld werd in het licht van artikel 3 van het EVRM over de medische problemen van haar echtgenoot die de verzoekende partij heeft aangevoerd, waarbij werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoont dat de medische zorg voor haar echtgenoot in Spanje ontoereikend of ontoegankelijk is. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal van 31 januari 2020 en het arrest van de Raad van 30 juni 2020 waaruit blijkt dat geoordeeld werd over haar verklaringen betreffende de medische problemen van haar echtgenoot, niet zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen maar toont zij niet aan op welke wijze haar medische problematiek of die van haar echtgenoot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen verhinderen, waardoor met deze elementen diende rekening gehouden te worden bij de afgifte ervan. Vooreerst verduidelijkt de verzoekende partij geenszins waaruit haar medische problematiek of die van haar echtgenoot bestaat, nog voert zij hiervan stavingstukken toe. Daarnaast betoogt zij dat zij, of haar echtgenoot, in Spanje aan haar (zijn) lot werd overgelaten en gediscrimineerd, doch verduidelijkt zij niet, laat staan dat zij dit aantoont, dat zij of haar echtgenoot heden nood heeft aan een behandeling en/of andere hulp of bijstand. De verzoekende partij haalt ook niet aan, evenmin toont zij aan, dat zij of haar echtgenoot door een medische problematiek niet kan reizen.

Indien de verzoekende partij zou beschikken over documenten die dit kunnen aantonen, staat het haar en/of haar echtgenoot vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen indien zij meent dat zij of haar echtgenoot een medische problematiek heeft die een verwijdering van het grondgebied in de weg zou staan. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat zij *in casu* dergelijke aanvraag heeft gedaan.

Bovendien blijkt dat de verwerende partij in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 2 september 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, bij het nemen van het thans bestreden bevel eveneens rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en van haar echtgenoot, met name als volgt:

“Gezondheidstoestand : tijdens het gehoor van betrokkene verklaarde zij bij de DVZ dd.21/10/2019 dat haar echtgenoot problemen heeft aan zijn been. De echtgenoot van betrokkene legde bij het gehoor van het CGVS dd.23/01/2020 medische documenten neer. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkenen in de onmogelijkheid verkeren om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkenen om medische redenen niet verwijderd

kunnen worden, komt het hen toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkenen vrij, indien zij effectief medische problemen ervaren die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Spanje en zal dus niet verwijderd worden naar haar land van herkomst.”

De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden in haar dossier.

2.14. Met haar betoog maakt de verzoekende partij *in casu* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin toont zij in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER